

Εκκλησία και Παράδοση: Μια έκδοση για εκκλησιολογικά ζητήματα (κριτική βιβλίου από Μητροπολίτη Ναυπάκτου & Αγίου Βλασίου Ιερόθεο)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1iCUjWP>]

3. Μερικές σημαντικές απόψεις του συγγραφέως

Για να φανή η σπουδαιότητα του βιβλίου αυτού θα ήθελα να παραθέσω μερικές φράσεις που μου έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση και στις οποίες φαίνεται η κατεύθυνση και η προοπτική του συγγραφέως όσο και η ορθόδοξη εκκλησιολογία του. Αναπτύσσοντας το θέμα πόσο έχει διαποτίσει την δυτική τριαδολογία, την εκκλησιολογία και τελικά και την ίδια την εκκλησιαστική ζωή «η απώλεια των αγιοπατερικών κριτηρίων του θεολογείν» γράφει κατά τρόπο ρητορικό:

«Τι αναζητούμε στην εκκλησιαστική κοινωνία, όταν έχουμε εκπέσει από την προφητική και αποστολική Παράδοση, η οποία σταθερά «δείχνει» προς την μέθεξη της εν Χριστώ τριαδικής δόξας απαγορεύοντας κάθε είδους «θεολογικά» συμπεράσματα για τα παντελώς άρρητα, ανεικόνιστα και αμέθεκτα; Ποιό χαρακτήρα εν τέλει μπορεί να λάβει η εκκλησιαστική ζωή όταν ο άνθρωπος η δεν ξέρει η δεν «αρκείται» στην αποκάλυψη και κοινωνία του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος κατά την άκτιστη καθαρτική, φωτιστική και θεουργική δωρεά, πλανώμενος από τα φαντάσματα και τους λογισμούς της αχαρίτωσης καρδιάς του;». Ύστερα δε από ανάλυση διαβεβαιώνει: «Η Εκκλησία λοιπόν θεωρείται και είναι εικόνα του τριαδικού Θεού χάρη στην ενότητα και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, την εν Χριστώ μέθεξη της άκτιστης θεουργού δόξας, δύναμης και βασιλείας του Θεού δια του Χριστού, της κεφαλής της, εν Αγίω Πνεύματι».

Κάνοντας λόγο για την Εκκλησία γράφει: «Η Εκκλησία είναι η κοινωνία της θεώσεως και εν ταυτώ ο ορίζοντας της εσχατολογικής φανέρωσης της δόξας του Τριαδικού Θεού στα πρόσωπα των κατά χάριν χριστών-υιών Του και συνακόλουθα ολόκληρης της κτίσης». Ορίζοντας τον στόχο της Εκκλησίας γράφει: «Με άλλα λόγια, στόχος της Εκκλησίας είναι να καταστήση δια του δοξασμού κάθε μέλος της ζωντανή θεόπνευστη «βίβλο»· το τελευταίο λοιπόν που θα διανοούνταν οι διδάσκαλοί της θα ήταν η οποιαδήποτε προσθήκη στο περιεχόμενό της, στο οποίο υπάρχει η ιερή Παρακαταθήκη χωρίς να εξαντλείται σε αυτό. Εξάλλου, αν η Πεντηκοστή και η αποκάλυψη δια του Παρακλήτου εν Χριστώ της δόξας του Ισραήλ, που εγείρει τον λαό του από τη φθορά και του χαρίζει την πρόγευση του «μένοντος και μέλλοντος αιώνας», δεν αποτελεί ένα μυστικά συνεχιζόμενο μυστήριο, εμπειρικά ψηλαφητό εντός των ορίων του εκκλησιαστικού σώματος, τότε η πίστη και η ελπίδα μας είναι μάταιη: Αν η αποκάλυψη ως ζωή, λύτρωση και άρρητος δοξασμός των λογικών όντων δια του σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού, δεν είναι μια διαρκής και αδιάπτωτη φωτοδοτική χορηγία του Πνεύματος, τότε η Εκκλησία δεν θα είχε ούτε αγίους ούτε «διδακτούς» Θεού, αλλά, στην καλύτερη περίπτωση, μόνο διανοουμένους η ηθικολόγους φιλοσοφικού η ακτιβιστικού τύπου».

Σημειώνει όλες τις σύγχρονες εκκλησιολογικές εκτροπές με θεολογικό λόγο και νηφαλιότητα, αλλά και παρουσιάζει την ορθοδοξη εκκλησιολογία των θεοπτών αγίων δια μέσου των αιώνων.

Αναφερόμενος στην θεία Ευχαριστία και γενικά στην μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας που συνδέεται με την ασκητική ζωή γράφει: «Συνελόντι ειπείν, Ευχαριστία (και εν γένει η μυστηριακή ζωή), διδαχή και άσκηση εν ταπεινώσει και αγάπη συνυφαίνονται αξεδιάλυτα και συναποτελούν το θεμέλιο της θεώσεως του ανθρώπου, της φανέρωσης του κόσμου και του ανθρώπου στην όντως αλήθειά τους, ήτις «κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεώ». Η σωτηρία είναι εν τέλει μυστήριο, «θεοκατόρθωτο», αλλά και «εκουσιόγνωμο» (οι όροι είναι του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος)· αυτό με εκκλησιολογικούς όρους εκφράζεται στην απόφανση ότι η Εκκλησία είναι το «σώμα του Χριστού, το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου» Εφεσ. 1, 23)».

[Συνεχίζεται]